

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>1V/315-0/2015</i>	
Érkezett: <i>2015 JAN 21.</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>8</i> db	<i>mi</i>

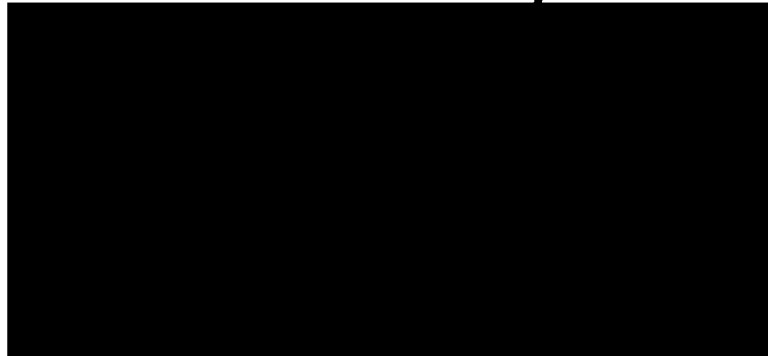
**Tisztelt
Alkotmánybíróság!**

(1015 Budapest, Donáti u.
35-45.)

25

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 1.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőlátás: ☒ Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	<i>2014 SZEPT 24.</i>
PÉLDÁNY: <i>1</i>	IV: <i>-</i> .....
MELLÉKLET: <i>6</i>	KÖZTÜK: <i>-</i> .....
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON: <i>1 Bpk. 10897/2014</i>	

**Alkotmányjogi
panasz** jav. 3.Bpk. 1088/2014 B.

a Fővárosi Ítéltábla
1Bpkf.10897/2014/4. számú
jogerős határozata ellen.

*IX 29.
B
IX 25*

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztem elő:

- **Indítványozom, hogy alaptörvény-ellenesség miatt az Alkotmánybíróság azonnali hatállyal semmisítse meg a Fővárosi Ítéltábla 1.Bpkf.10.897/2014/4. számú határozatát, mert az sérti az Alaptörvény I. cikk (3), valamint a IV. cikk (1)-(3) bekezdéseit.**
- **Kérem, hogy az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. Határozat 54.§ (4) bekezdése alapján a döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjenek.**

I n d o k o l á s

I. A tényállás

a)

A Fővárosi Törvényszék 2014. február 17. napján a 32.Bpk.238/2014/4. számú végzésével ideiglenes kiadatási letartóztatásomat, majd 2014. augusztus 11. napján megtartott tárgyaláson a kiadatási letartóztatásomat elrendelte.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 1.Bpkf.10.897/2014/4. számú végzésével a Törvényszék határozatát helybenhagyta.

b)

Többször indítványozták védőim az eljárás során, hogy az ideiglenes letartóztatás és a kiadatási letartóztatás helyett más személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedést alkalmazzon a bíróság, esetleg óvadék ellenében. A bíróságok a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény 25/A.§-ára hivatkozva - mely szerint az ideiglenes kiadatási letartóztatás és a kiadatási letartóztatás helyett más személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés nem alkalmazható, a keresett személy ideiglenes kiadatási letartóztatása, vagy kiadatási letartóztatása óvadék ellenében sem mellőzhető, illetve nem szüntethető meg - (Fővárosi Törvényszék 32.Bpk.238/2014/23-I. számú „tájékoztatása”), illetve arra, hogy „más kényszerintézkedés alkalmazása szóba sem jöhet, mivel csak e formában biztosítható ... a terhelt kiszállításának foganatosítása (Ítéltábla végzésének 3. oldal első bekezdése), így az előzetes letartóztatásomat nem mellőzték, nem szüntették meg.

II. Formai követelmények teljesítésének indokolása

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint "az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül (...) lehet írásban benyújtani". A jelen ügyben sérelmezett döntést 2014. augusztus 27. napján

kézbesítették jogi képviselőm részére, ezért az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül terjesztem elő.

III. Tartalmi követelmények teljesülésének indokolása

a)

Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Előadom, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzése ellen további jogorvoslatnak helye nincs, így a b) pont szerinti feltételt, azaz a jogorvoslati lehetőség kimerítésének követelményét teljesítettem.

A sérelmezett döntés álláspontom szerint sérti az Alaptörvényben biztosított alábbi jogaimat:

Az Alaptörvény rendelkezései:

- R) cikk (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.
- „Q) cikk (2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. (3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.”
- „T) cikk (3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”
- **„I. cikk (3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”**
- **„IV. cikk (1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.**
(2) Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.
(3) A bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül szabadon kell bocsátani, vagy bíróság elé kell állítani. A bíróság köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadlábra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul dönteni.”
- „XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő.”
- XXVIII. cikk
(4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.
- 28. cikk: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Nemzetközi szerződések azon rendelkezései, amelyek szintén sérülnek:

- **1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett, Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya**
„9.Cikk
1. Mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Senkit sem lehet önkényesen őrizetbe venni vagy letartóztatni. Senkit sem lehet szabadságától másként, mint a törvényben meghatározott okokból és a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.
3. Azt, akit bűncselekmény vádjával vettek őrizetbe, vagy tartóztattak le, a legrövidebb időn belül bíró, vagy a törvény értelmében bírói hatáskört gyakorló más hatósági személy elé kell állítani; az ilyen személynek joga van arra, hogy ügyében ésszerű határidőn belül tárgyalást tartsanak, vagy szabadlábba helyezték őt. Az általános szabály ne legyen az, hogy az ítélethozatalra váró személyt őrizetben kell tartani, azonban a szabadlábba helyezést függővé lehet tenni olyan biztosítékoktól, amelyek szavatolják, hogy az érintett személy a tárgyaláson, a bírósági eljárás bármely más szakában, illetőleg adott esetben az ítélet végrehajtása céljából megjelenik.”
- **Az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény rendelkezései:**
„5. Cikk - Szabadsághoz és biztonsághoz való jog
1. Mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:
c) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel abból a célból, hogy e bűncselekmény elkövetése alapos gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében vagy annak elkövetése után a szökésben;
f) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel az országba való jogtalan belépés megakadályozása céljából vagy olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki ellen intézkedés van folyamatban kiutasítása vagy kiadatása céljából.
3. E Cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden személyt haladéktalanul bíró, vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé kell állítani, és a letartóztatott vagy őrizetbe vett személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábba helyezték. A szabadlábba helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.”

b)

Az alaptörvény-ellenesség részletes indokolása

Téves álláspontot foglalt el a bíróság azzal, hogy a kiadatási eljárás során alkalmazandó **enyhébb kényszerintézkedés lehetőségének** kérdését bírói kompetenciába nem tartozó törvényhozási kérdésként értékelte. (Fővárosi Törvényszék 2014. augusztus 11. napján kelt végzésének 3. old. 10. bek.)

Véleményem szerint megkérdőjelezhetetlen alkotmányos aggályt vet fel az Nbjt.v. 25/A. § -ban foglalt norma, amely büntetőeljárás lefolytatására irányuló kiadatási kérelem esetén nem teszi lehetővé a kiadatási letartóztatásnál enyhébb személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés, így például óvadék, háziőrizet, vagy lakhelyelhagyási tilalom alkalmazását.

Ez az alkotmányossági kétely egyértelműen következik a Fővárosi Törvényszék által kezdeményezett, **3025/2014. (II. 17.) AB határozat** indoklásából, ez a határozat ugyanis világos különbséget tesz büntetés letöltése és büntetőeljárás lefolytatása miatt kiadott elfogatóparancsok között, és a határozat csak a jogerős ítélettel kiszabott büntetések végrehajtása érdekében kiszabott elfogatóparancsokra vonatkozó jogi norma alaptörvénnyel összhangban állására tartalmaz rendelkezést. Emellett a határozat nem foglalkozik, ennek megfelelően hatálya nem terjed ki az európai elfogatóparancsokra vonatkozó eljárásnál lényegesen hosszabb határidőket megszabó de hasonló jogintézményre, a

kiadatási eljárásokra. A Fővárosi **Törvényszék** a 2009. április 3. napján tartott tárgyaláson a **2.Bk.373/2009/18.** számú végzésével az európai elfogatóparancs végrehajtása és átadás tárgyában folyamatban lévő büntetőeljárást felfüggesztette, és kezdeményezte az AB eljárását, kérve az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2003. évi CXXX. törvény (régi Eubetv.) 15. § (3) bekezdésének megsemmisítését. A rendelkezés szerint „[a]z átadási és ideiglenes átadási letartóztatás helyett más személyi szabadságot átadási letartóztatás, az ideiglenes végrehajtási letartóztatás, valamint a konkrét ügyben alkalmazandó ideiglenes átadási letartóztatás a személyi szabadság elvonásával járó kényszerintézkedés, amelynek célja az európai elfogatóparancs végrehajtásának biztosítása. [Ez az álláspontja egyébként a többségi határozatnak is: „Mindhárom letartóztatás személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés [...]”. Az Indokolás [58]-[59] bekezdéseiben pedig a szükségesség vizsgálatánál a kényszerintézkedések alkalmazásának szükségességére vonatkozó kritériumokat veszi alapul a határozat.] Ezt alátámasztja az Európai Bizottság több Zöld Könyve (Zöld Könyv a nem őrizetes előzetes felügyeleti intézkedésekről, 2004. 08. 17., COM(2004) 562; Zöld könyv a letartóztatással kapcsolatos európai uniós jogalkotásról, 2011. 06. 14., COM(2011)327), amelyek a **letartóztatás fogalma alatt értették az előzetes letartóztatás mellett az európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos letartóztatást is, függetlenül attól, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására büntetőeljárás lefolytatása, vagy szabadságvesztés büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának biztosítása céljából került sor.** Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének, a IV. cikk (1)-(3) bekezdéseinek, valamint a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 9. cikkének, és az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 5. cikkének összevetéséből levezethető, hogy a jogerős elítélést megelőző szabadságelvonás kivételes eszköz, amely csak akkor alkalmazható, ha azt a körülmények feltétlenül szükségessé teszik. Álláspontom szerint azonban az átadási, ideiglenes átadási, valamint ideiglenes végrehajtási **letartóztatás kötelező elrendelése minden esetben, kivétel nélkül aránytalanul korlátozza a személyi szabadsághoz való jogot**, mert a támadott jogszabályi rendelkezés nem biztosítja, hogy az arányosság követelményének megfelelően a bíróság a keresett személy letartóztatását csak a legvégső esetben rendelje el. A többségi határozat arra ad választ, hogy a letartóztatás az adott esetben szükséges és arányos korlátozásnak tekinthető. Ezt nem is vitatom (és az indítvány sem vitatta). A **feltett alkotmányossági kérdés azonban valójában az, hogy az Alaptörvény IV. cikke szükséges és arányos korlátozásának tekinthető-e, hogy a bíróságnak nincs választási lehetősége, és feltétel nélkül el kell rendelnie a keresett személy letartóztatását. A többségi határozat erre a kérdésre nem ad választ.** Álláspontom szerint az Eubetv. 15. § (3) bekezdése nem felel meg az arányosság követelményének. Az Egyezségokmány, az Egyezmény, valamint más nemzetközi dokumentumok (pl. Európa Tanácsi ajánlások) rögzítik, hogy a személyi szabadság elvonása nem lehet automatikusan kötelező, arról a bíróságoknak az eset tényei és körülményei alapján kell határozniuk. Véleményem szerint a személyi szabadsághoz való jog arányos korlátozása akkor valósulna meg, ha a jogi szabályozás lehetőséget adna egyrészt a személyi szabadsághoz való jogot különböző mértékben korlátozó eszközök közötti választásra, másrészt a szabadságelvonással nem járó alternatív intézkedések alkalmazására. Eltérés mutatkozik a tagállamok gyakorlatában, abban a kérdésben, hogy lehetővé teszik-e az óvadék vagy más pénzügyi biztosíték ellenében történő szabadlábba helyezést. Lengyelországban, Németországban, Ausztriában van rá lehetőség, Nagy-Britanniában szigorú feltételek mellett alkalmazható. Az alapjogok szükséges és arányos korlátozhatóságának elvéből az következik, hogy a szabadságelvonást csak akkor lehet alkalmazni, ha az eljárás sikere, jelen esetben az elfogatóparancs végrehajtása, másképp nem biztosítható. Az arányosság követelményét az szolgálná, ha a törvény lehetővé tenné a bíróság számára, hogy amennyiben a letartóztatás elrendelését nem találja indokoltnak, helyette más helyettesítő intézkedésről rendelkezhesse. A vizsgálat következményeként pedig az Eubetv. 15. § (3) bekezdését meg kellett volna semmisíteni, mert **aránytalanul korlátozza az Alaptörvény IV. cikkében foglalt**

személyi szabadsághoz való jogot azáltal, hogy nem teszi lehetővé, hogy a bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtásakor mérlegelje a keresett személy átadása kapcsán a szabadságelvönás indokoltságát.

Lévay Miklós jogi okfejtésével teljes mértékben egyetértek, azt a jelen panaszomban is irányadónak tekintem, annak ellenére, hogy a hivatkozott AB határozat az európai elfogatóparancsra vonatkozóan tesz megállapításokat, a jelen ügyemben pedig nemzetközi elfogatóparancs a vizsgálat tárgya. Az hogy nemzetközi vagy európai, véleményem szerint a sérült alapjog szempontjából irreleváns.

A fentiek alapján álláspontom szerint egyértelmű, hogy indokolt az Nbjt. 25/A. §-ban foglalt jogi norma alkotmányosságának vizsgálata a büntetőeljárás lefolytatására irányuló és a kiadatási eljárás során alkalmazandó elfogatóparancsok tekintetében.

Az Alkotmánybíróság döntése szükséges abban a kérdésben, hogy az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésben foglalt személyi szabadság szükséges és arányos korlátozása -e az, hogy a bíróság nem alkalmazhat a kiadatási letartóztatásnál enyhébb kényszerintézkedést. Ezen okból a véleményem szerint a kiadatási eljárást fel kellett volna függesztenie a bíróságnak, az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése mellett.

c)

Tisztában vagyok azzal, hogy indítványozói jogköröm nincs a nemzetközi szerződés Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatára, de ettől függetlenül szeretném felhívni a T. Alkotmánybíróság figyelmét az ügyemben felmerült alábbi aggályokra is: **A büntetőeljárás során a kettős inkrimináció, s az abból fakadó specialitás sérelme is megvalósult. A magyar - amerikai kiadatási egyezmény 17. cikke** szerint a szerződés alapján kiadott személy a megkereső államban szabadságától nem fosztható meg, bírósági eljárás ellene nem folytatható, vele szemben **büntetés nem szabható ki olyan cselekmények miatt**, melyekre nézve a végrehajtó állam (Magyarország) a kiadást nem engedélyezte. A jogi norma tehát azt írja elő, hogy nem fosztható meg szabadságától valamint büntetés nem szabható ki vele szemben olyan cselekmények miatt, melyekre nézve a kiadást nem került engedélyezésre. A védelem által az amerikai bírósági gyakorlat valamint az arra vonatkozó szakirodalom körültekintő elemzésével kétséget kizáróan alátámasztotta, hogy **a terhelt kiadatása esetén - abban az esetben, ha büntetőjogi felelősségét az amerikai bíróságok a fennmaradó két bűncselekmény miatt megállapítják - azok a cselekmények miatt is személyi szabadságot korlátozó büntetéssel sújtják, amelyre nézve a kiadatás feltételei nem állnak fenn.** Itt nem kívánom megismételni a korábbi beadványokban részletesen bemutatott amerikai büntetés-kiszabási rendszert, valamint a **specialitás sajátos, amerikai bíróságok által alkalmazott szűkített, és a magyar jogértelmezéssel összeférhetetlen értelmezését.** Világos azonban, hogy ha a terhelt személyi szabadságot korlátozó **Amerikában kiszabott büntetése azok miatt a bűncselekmények miatt, amelyekre nézve a kiadást nem engedélyezték súlyosodik, növekszik, akkor nem állítható az, hogy ez nem jelenti a specialitás sérelmét.** A specialitás - a helyes értelmezés szerint - ezzel szemben azt a követelményt állítja, hogy a terhelt személyi szabadságát semmilyen módon ne befolyásolja hátrányosan az a cselekmény, amelyre nézve a kiadást nem engedélyezte a végrehajtó állam. Ebben az esetben egy másik alapjog szenvedne csorbát, nevezetesen a „nulla poena sine lege”, azaz, hogy senkit nem lehet büntetéssel sújtani addig, amíg felelősségét bíróság meg nem állapította. Ennek következtében tehát **a kiadatás feltételei a jelen ügyben nem állhatnak fenn**, mivel a terhelt **kiadatása ellentétes lenne, sértené a kiadatási egyezmény 17. cikkét.** Meggyőződésem szerint e körben is **utólagos alkotmányossági normakontrollnak** lett volna helye. (vö: McNabb amerikai védőügyvéd levele)

d)

Jelen ügyben azt kell vizsgálnia az Alkotmánybíróságnak, hogy a nemzetközi elfogatóparancs alapján elrendelt letartóztatás kötelező elrendelése, valamint a helyettesítő intézmények alkalmazhatóságának kizártsága az Nbjtv. 25/A.§ rendelkezései alapján összhangban áll-e az Alaptörvénnyel, az a személyi szabadsághoz való jog szükséges és arányos korlátozásának tekinthető-e, ez alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is.

Így panaszom megfelel az Abtv. 29. §-ának is.

Alkotmányjogi panaszom azért is alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés (Abtv. 29. §), ugyanis az Alkotmánybíróság az új, valódi alkotmányjogi panasz hatáskörében még nem értelmezte, hogy az Alaptörvény IV. cikke szükséges és arányos korlátozásának tekinthető-e, hogy a bíróságnak nincs választási lehetősége, és feltétel nélkül el kell rendelnie a keresett személy letartóztatását, aránytalanul korlátozza az Alaptörvény IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz való jogot azáltal, hogy nem teszi lehetővé, hogy a bíróság a nemzetközi elfogatóparancs végrehajtásakor mérlegelje a keresett személy átadása kapcsán a szabadságelvonás indokoltságát. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy az Alaptörvény azon szabálya, amely szerint „alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható, valamint az hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz, érvényesült-e a konkrét esetben, amikor a bíróság nem alkalmazott, nem alkalmazhatott enyhébb kényszerintézkedést. A panasszal érintett határozat azt az alkotmányjogi szempontot, amely a személyi szabadsághoz való jog és annak szükséges és arányos korlátozhatóságához fűződik, nem vette figyelembe.

A 36/2013. (XII. 5.) AB határozat kimondja, hogy az Abtv. 32. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközését bármely eljárása során hivatalból vizsgálja. Az, hogy gyakorolja-e az *ex officio* eljárás jogát, az a saját döntésétől függ, amelynek meghozatala során az eset körülményeit, a kérdéses kollízió súlyát és következményeit egyaránt figyelembe veszi. Amikor ilyen vizsgálat indokoltságáról dönt, az Alkotmánybíróság szem előtt tartja azokat a tételeket, amelyeket az Alkotmány módosításával összefüggésben, de általános érvennyel fogalmazott meg a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatban: „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A *pacta sunt servanda* elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q) cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző »precedens-határozataiból« ez kényszerűen nem következne.” (ABH 2011, 290, 321.; lásd: 166/2011 (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 545.; 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [67]).

IV. Összegzés

Az ideiglenes kiadatási letartóztatás és a kiadatási letartóztatás kötelező alkalmazása nem felel meg az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített garanciális szabálynak, mivel a személyi szabadság (Alaptörvény IV. cikke) vonatkozásában nem valósul meg a törvényi korlátozás szükségessége és arányossága. Ez ahhoz vezet, hogy a törvény előtti egyenlőség elve is sérül. és ez alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is. (Ezen kívül felmerül, hogy az Nbjtv. 25/A. § sértheti az Alaptörvény Q) cikk (2)-(3) bekezdését is, mert nem biztosított a nemzetközi jog és a magyar jog összhangja.)

- A jelen alkotmányjogi panasz alapján az Abtv. 29. §-ában meghatározott, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség és az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is álláspontom szerint megállapítható, ezért kérem, hogy jelen panaszomat befogadni szíveskedjenek.
- Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján a határozatnak alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre, ezért a jelen alkotmányjogi panasz alapján indítványozom, hogy alaptörvény-ellenesség miatt az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a Fővárosi Ítéltábla 1.Bpkf.10.897/2014/4. számú határozatát.
- Az Abtv. 45.§ (2) bekezdése alapján - amely kimondja, hogy ha az Alkotmánybíróság bírói kezdeményezés vagy alkotmányjogi panasz alapján semmisít meg egyedi ügyben alkalmazott jogszabályt, a megsemmisített jogszabály az Alkotmánybíróság eljárására okot adó ügyben nem alkalmazható - kérem az alkalmazási tilalom kimondását az ügyemben.

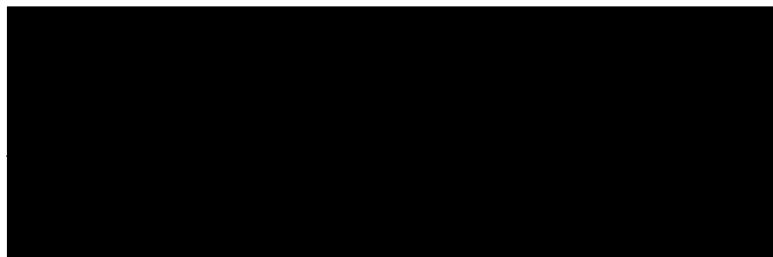
Az alkotmányjogi panasz iránti indítványt az Abtv. 53. § (2) bekezdésének megfelelően - az Alkotmánybírósághoz címezve - az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszéken nyújtottam be.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján illetékmentes.

Az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozatának (Ügyrend) 56.§-a alapján nyilatkozom, hogy az indítvány, valamint az eljárás során az Alkotmánybírósághoz közfeladatot ellátó szervek, illetve személyek által megküldött vélemény továbbá a szakértői vélemény nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Kelt Budapesten, 2014. szeptember 22. napján.

Tisztelettel:

Mellékletként csatolva:

- az első és másodfokú határozat (másolatban)
- Fővárosi Törvényszék 2014. július 11-én kelt tájékoztatása
- az ügyvédi meghatalmazás (eredetben)
- MCNabb ügyvéd levele